

Arrest

nr. 263 058 van 27 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DE STEEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juli 2021 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Regio Puyenbroek op 23.07.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn/haar verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten':
[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 29.07.2021,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 10 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Betrokkene bezit geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit. Echter is betrokkene nog werkende, ondanks dat zijn dimona-aangifte verlopen is sinds 09.03.2021. Een PV omtrent deze feiten wordt nog opgesteld door Toezicht Sociale Wetten.

Betrokkene verklaart samen te wonen met zijn vrouw S.,B. (°[...]) en 2 kinderen. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat betrokkene samenwoont met mevrouw. Zij hebben ook een meldingsfiche voorgenomen huwelijk ingediend op 23.06.2021 bij de burgerlijke stand van Aalst. Echter, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De kinderen waarover betrokkene spreekt tegen de PZ Regio Puyenbroek en die op het adres wonen zijn bovendien uit het vorige huwelijk van mevrouw. Wat betreft betrokkene samenwoont met de zijn partner en haar kinderen, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet de biologische vader is van deze kinderen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat de kinderen afhangen van de mantelzorg van betrokkene en dat er geen andere personen of familieleden zijn die de mantelzorg van de kinderen op zich kunnen nemen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

7° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

*Betrokkene bezit geen beroepskaart / geen arbeidskaart of single permit. Echter is betrokkene nog werkende, ondanks dat zijn dimona-aangifte verlopen is sinds 09.03.2021. Een PV omtrent deze feiten wordt nog opgesteld door Toezicht Sociale Wetten.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert drie middelen aan die hij uiteenzet als volgt:

"A. Eerste middel:

schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.) alsook van de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag

Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Turkije terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij in België een gezin vormt met zijn Belgische echtgenote en haar 2 minderjarige kinderen.

Terwijl artikel 8 van het EVRM het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt en de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag respectievelijk bepalen dat bij alle maatregelen steeds het belang van het kind voorop dient te staan, dat de Staat de rechten en verantwoordelijkheden van de ouders dient te eerbiedigen en dat elk kind het recht heeft op te groeien bij zijn ouders en om met beide ouders contact te onderhouden.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffende artikelen schendt.

Verzoekende partij heeft steeds duidelijk aangegeven dat hij een gezin vormt met mevrouw S. en haar twee kinderen. Doordat verzoekende partij in de nabije toekomst zal trouwen met mevrouw S. en zij sinds mei 2021 samenwonen te [...], is er de facto een gezinssituatie ontstaan. Aangezien éénieder recht heeft op een familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd in art. 8 van het EVRM, en verzoekende partij gedwongen wordt het land te verlaten, wordt desbetreffend artikel geschonden.

Gelet op het feit dat de kinderen van mevrouw S. de Belgische nationaliteit hebben, kunnen zij niet met verzoekende partij meegaan naar Turkije en zullen zij bijgevolg gescheiden worden van de persoon die zij beschouwen als hun vader.

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven van verzoekende partij houdt niet alleen een inbreuk in op de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, doch zou evenmin de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM doorstaan.

Het middel is gegrond.

B. Tweede middel:

schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verantwoorden.

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om aan verzoekende partij een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen :

"Betrokkene verklaart samen te wonen met zijn vrouw S. B. (°[...]) en twee kinderen. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat betrokkene samenwoont met mevrouw. Zij hebben ook een meldingsfiche voorgenomen huwelijk ingediend op 23.06.2021 bij de burgerlijke stand van Aalst; echter, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen."

Gelet op hetgeen hierboven werd gezegd aangaande het hangende beroep spreekt het voor zich dat bovenstaand element absoluut onvoldoende blijkt om een betekening aan verzoekende partij van een bevel tot het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg ondermaats.

De motivering blijft beperkt tot de vermelding dat er geen gezinssituatie voorhanden is, doch een overzicht van de feitelijke elementen op dewelke deze bewering is gefundeerd, wordt niet gegeven. Men gaat er simpelweg van uit dat de gezinssituatie niet aanwezig is, zonder enige verdere motivering. Het hoeft dan ook geen verder betoog dat men niet heeft voldaan aan de motiveringsplicht die voor een dermate ingrijpende bestuurshandeling kan verwacht worden.

Het middel is gegrond.

C. Derde middel:

schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.

Ondanks het feit dat men aangeeft dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij inderdaad samenwoont met mevrouw S. en een meldingsfiche voorgenomen huwelijk heeft ingediend, gaat men er zonder enig bewijs vanuit dat dit niet volstaat om een gezinssituatie tot stand te brengen. Dergelijke veronderstelling wordt op geen enkel feitelijk element gestoeld en wordt zonder enig voorafgaand onderzoek naar voren geschoven.

Wanneer men de rechten vervat in artikel 8 EVRM wenst te beknootten, ten nadele van verzoekende partij, volstaat het geenszins om de afwezigheid van bepaalde feitelijke elementen zomaar te veronderstellen. Er dient een uitgebreid onderzoek te worden gevoerd naar de feitelijke situatie van verzoekende partij. Wanneer elk spoor van zulk onderzoek ontbreekt en de beslissing op die manier uitsluitend berust op loutere veronderstellingen, dan is het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel niet gerespecteerd.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag gezinshereniging enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hoofde van verzoeker zijn besloten. Zeker niet gelet op het feit dat er afdoende bewijzen voorhanden zijn die

weldegelijk wijzen op een gezinssituatie: het feit dat verzoekende partij samenwoont met mevrouw S., dat zij een aangifte hebben ingediend van voorgenomen huwelijk en dat de kinderen van mevrouw S. verzoekende partij reeds beschouwen als hun vader.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Het middel is gegrond.

Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

III. BESLUIT

De Dienst Vreemdelingenzaken besloot bijgevolg overduidelijk ten onrechte tot de aflevering van bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij."

2.2. Gezien hun onderlinge samenhang worden de drie middelen samen behandeld.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.4. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, *ROELS*).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad

niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker voert aan dat hij steeds duidelijk heeft weergegeven dat hij een gezin vormt samen met zijn partner en haar kinderen. Hij wijst erop dat hij in de nabije toekomst zal trouwen met zijn partner en dat zij samenwonen. De kinderen van zijn partner bezitten de Belgische nationaliteit waardoor zij niet kunnen meegaan naar Turkije en waardoor zij volgens verzoeker gescheiden zullen worden van de persoon die zij aanschouwen als hun vader.

Uit de lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker op 23 juni 2021 een meldingsfiche van een voorgenomen huwelijk hebben ingediend bij de burgerlijke stand. Er blijkt echter niet dat verzoeker en zijn partner op heden gehuwd zijn. Zoals verweerder motiveert in de bestreden beslissing, genereert een intentie om te huwen geen automatisch verblijfsrecht. In zijn verzoekschrift gaat verzoeker voorbij aan deze motivering. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat een tijdelijke scheiding van zijn partner niet in alle redelijkheid van hem verwacht kan worden.

Wat betreft de kinderen van verzoekers partner, wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker niet hun biologische vader is. Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, *X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK)*, § 37; EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150). In dit opzicht volstaat het niet dat verzoeker samenwoont met de kinderen van zijn partner. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker niet aantoonbaar dat de kinderen afhangen van zijn mantelzorg, noch dat deze zorg niet uitgeoefend kan worden door andere personen of een familielid. Verzoeker voert geen concrete elementen aan die het tegendeel aannemelijk maken. Hij herhaalt louter dat er wel degelijk sprake is van een *de facto* gezinsrelatie, doch legt hij geen enkel stuk voor ter ondersteuning van zijn betoog.

Bovendien blijkt niet dat verzoeker op enig ogenblik was gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied, zodat evenmin blijkt dat hij erop mocht vertrouwen dat hij zijn gezinsleven zonder meer verder in België mocht uitbouwen. Verzoeker diende er zich van bewust te zijn dat de verdere uitbouw van het gezinsleven in België, in navolging van de verblijfssituatie van verzoeker, precair was. In deze omstandigheden aanvaardt het EHRM enkel in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 8 van het EVRM. Deze worden door verzoeker niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste, tweede en derde middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT